

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. A. K.,** zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 2. 2010, č. j. 29 Az 8/2009 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2009, č. j. OAM-1260/LE-11-07-R2-2007, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce opustil svou vlast kvůli obavám ze strany členů teroristické organizace GIA, neboť přibližně čtrnáct dnů před odjezdem od nich obdržel dopis s výhrůžkou smrti zabalený v bílém plátně s lahvičkou parfému, což byla symbolika uložení mrtvých do hrobu. V rámci rozhodování o azylu podle § 12 zákona o azylu poukázal žalovaný na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 2. 2009, č. j. 91627/2009-LPTP, z níž zjistil, že situace v Alžírsku je relativně stabilizovaná a že počet členů teroristické organizace GIA nepřesahuje sto bojovníků a její činnost je geograficky velmi omezena. Z této informace žalovanému dále vyplynulo, že člověk, který se cítí ohrožen, se může se žádostí o ochranu

obrátit na bezpečnostní složky země a pokud je dobře situovaný či pochází ze známé rodiny, což je zjevně žadatelův případ, pravděpodobně mu bude poskytnuta; v Alžírsku existují i soukromé ochranné agentury. Dále uvedl, že v každém případě může alžírský občan řešit svou situaci přestěhováním do jiné části země. Konstatoval proto, že žalobci ve vlasti nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný nezjistil ani důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k výroku o doplňkové ochraně uvedl, že na území Alžírska neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, neuvedl ani žádné skutečnosti, na jejichž základě by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neshledal ani, že by vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu (Krajskému soudu v Hradci Králové, neboť v době podání žaloby pobýval v PoS Kostelec nad Orlicí), v níž uvedl, že žalovanému bylo pravomocně sděleno Krajským soudem v Ústí nad Labem, že je příslušníkem určité sociální skupiny a jako takový je v Alžíru vystaven pronásledování tím, že mu teroristé vyhrožují zabitím, čemuž nejsou alžírské orgány schopny efektivně zabránit. Namítal, že podle rozsudku krajského soudu, pokud by správní orgán došel k opačnému závěru, pak pouze na základě nových informací o zemi původu a musí takový opačný závěr důkladně objasnit a vyvrátit rizika, jež se na něj v Alžírsku vztahují. Poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že získal novou zprávu, ze které je zřejmé, že současná bezpečnostní situace v Alžíru je relativně stabilizovaná, avšak podle jeho informací tato zpráva neodpovídá skutečné situaci v Alžíru, je ovlivněna snahou prezentovat tuto zemi v lepším světle, a ví, že se situace v Alžíru nezlepšila, že se nemůže vrátit. Namítal, že podle rozsudku krajského soudu nemohl žalovaný dojít k opačnému názoru pouze na základě jedné a ojedinělé informace o zemi původu, neboť pravomocné rozhodnutí soudu požaduje nové informace, tedy větší množství. Byl toho názoru, že požadované důkladné objasnění a vyvrácení rizika v napadeném rozhodnutí žalovaného zcela chybí. Navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 8. 2. 2010, č. j. 29 Az 8/2009 – 48, žalobu zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud konstatoval, že správní orgán těžil informace o zemi původu žalobce jak z podkladových zpráv, které popisují situaci v této zemi v období, kdy ji žalobce opustil, ale i ze zprávy zcela aktuálního charakteru. Soud tak neshledal důvodu vyčítat žalovanému, že neměl seriozní informace pro hodnocení naplnění podmínek možného pronásledování v roce 2002 či pro úvahu, zda je možný jeho vcelku bezproblémový návrat v současné době. Poukázal na to, že byla-li rodina žalobce ohrožena teroristickou skupinou GIA, je zcela najisto postaveno, že k žádnému opravdovému útoku na rodinu následně nedošlo, neboť rodiče žalobce stále žijí ve městě Blida. Upozornil na to, že sám žalobce při podání žádosti o udělení azylu sdělil, že potřebuje ochranu na nějakou dobu, než se situace v jeho vlasti uklidní. Uvedl, že z podkladových zpráv o zemi původu žalobce plyne, že v letech 2000 – 2002 v Alžírsku mohli být obyvatelé vystaveni nátlaku teroristů, většinou se však jednalo o odlehlejší místa, venkov, menší obce, ve větších městech byla již situace zklidněna. Po pečlivém zvážení situace se krajský soud přiklonil k závěru, že pokud se opravdu rodině žalobce dostalo vyzývajícího dopisu k zaplacení určité částky, rodina

nezaplatila a nic se nestalo, azylový důvod pronásledování žalobce ve smyslu tíže, kterou má na mysli § 2 odst. 8 zákona o azylu, naplněna nebyla. Poukázal na to, že sám žalobce uvedl, že někteří obyvatelé Blidy se přestěhovali do Oranu či Konstantinu, kde je nikdo neznal a o odstěhování uvažovali i jeho rodiče. Podle přesvědčení soudu měl žalobce stejnou možnost přesídlení v rámci země původu do oblastí, kde by byl prakticky v bezpečí s ohledem na situování a počet členů skupiny GIA v době jeho odjezdu a počet obyvatel Alžírska. Dále uvedl, že v žádném z podkladů, jež soudu žalobce předložil, se nehovoří o příslušnících GIA, naopak je z pokladů patrné, že bezpečnostní síly státu vynakládají velké úsilí na likvidaci teroristického nebezpečí v zemi; z materiálu předloženého žalovaným jasně vyplývá, že současná GIA, jejíhož působení se žalobce obával, má podobu maximálně stovky bojovníků, jejichž operační prostor je velmi omezen na okolí horského masivu Chrea, přičemž obdobné informace vyplývají ze zprávy Ministerstva zahraničních věci ze dne 9. 2. 2009, která byla podkladem pro odůvodnění neexistence aktuální vážné hrozby v azylově relevantním smyslu pro případný návrat žalobce do země původu. Soud se ztotožnil se žalovaným v tom směru, že i v moderních, nesporně demokratických státech s vysokou úrovní právní kultury se v poslední době stávají zcela anonymní, nevinní a apolitičtí občané cílem masových ozbrojených útoků náboženských nebo politických extrémistů a právem se mohou v některých zemích či oblastech cítit ohroženi, tento fakt je pojmovým znakem terorismu jako násilného a ozbrojeného projevu politického a náboženského extremismu, není však azylově významným pronásledováním. Soud uzavřel, že je přesvědčen o tom, že pouhá námitka žalobce, ničím relevantně nepodložená, že mu stále hrozí v zemi původu reálné nebezpečí, v řízení o udělení mezinárodní ochrany, které proběhlo, nemohla na základě provedených důkazů obstát. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní podrobně zrekapituloval předchozí správní a soudní řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Namítal, že při jednání soudu dne 8. 2. 2010 předložil 4 internetové zprávy o situaci v Alžírsku s odkazem na dřívější rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem předpokládající potřebu nového zhodnocení věci s vyvrácením rizika návratu stěžovatele do země původu. Těmito zprávami poukázal na fakt, že je obecně patrné, že situace v Alžírsku není v pořádku, naznačený problém s teroristy je stále živý; snaha o zneškodnění teroristů není zcela dostačující, neboť o životě stěžovatele je stálá povědomost a hrozí mu nebezpečí. Pokud by se vrátil do města, kde je znám, informátoři budou hlásit, že je zpět. Uvedl, že odůvodnění neexistence azylově relevantního důvodu v případě návratu do Alžírska je nedostačující a dosti nepřehledné, na straně 5 napadeného rozhodnutí dospěl správní orgán k závěru, že stěžovateli v případě aktuálního návratu do země původu nehrozí reálně žádná vážná újma upravená v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Podle jeho názoru a předložených zpráv probíhá na území Alžírska i nadále ozbrojený konflikt, který by mohl znamenat vážné ohrožení života či lidské důstojnosti stěžovatele, a jeho vycestování je tedy v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Je přesvědčen, že jeho námitky jsou relevantně podloženy a že mu stále hrozí v zemi původu reálné nebezpečí. Požádal o odkladný účinek kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a ve věci nařídil další projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že svůj závěr o nemožnosti aplikace § 12 zákona o azylu podložil relevantními a dostatečnými informačními zdroji. Zdůraznil skutečnost, že primárně vycházel z výpovědí stěžovatele ve správním řízení a zkonfrontoval je s aktuálními a věrohodnými informacemi o jeho státu původu. Konstatoval, že u stěžovatele neshledal důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu a při rozhodování nepřekročil meze správního uvážení. Poukázal na to, že podložil relevantními informacemi o zemi původu stěžovatele svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Uvedl, že v podané kasační stížnosti nejsou blíže konkretizovány námitky stěžovatele, tudíž považuje své rozhodnutí za nezpochybněné.

Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost přípustnou a přijatelnou a napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce v žádosti o udělení azylu E. č. X ze dne 1. 11. 2002 uvedl, že Alžírsko opustil kvůli problémům s teroristy. Jako muslim požíval alkohol, což Korán zakazuje, asi 14 dnů před odjezdem dostal výhrůžný dopis, v němž mu islámští teroristé hrozili smrtí za jeho životní styl. Nepodepsaný dopis dostal zabalený v bílém plátně s lahvičkou parfému, tak jak se ukládají mrtví do hrobu. Od té doby žalobce nebyl doma a rozhodl se Alžírsko opustit. V případě návratu se žalobce bojí teroristů. Totéž uvedl ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 24. 10. 2002.

Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 9. 4. 2003, stěžovatel dále uvedl, že Alžírsko opustil v září 2002, protože byl ohrožen ozbrojenou islámskou skupinou GIA, která mimo jiné vymáhá peníze od obyvatel na nákup zbraní. Uvedená skupina zabíjí, podřezává a upaluje lidi, bojuje proti státu, jenž v boji proti ní nikdy neuspěje. Stěžovatel se s příslušníky této skupiny osobně nesetkal, obrátili se na jeho

otce se žádostí o peníze na zbraně, avšak otec nehodlal vyhovět a z obavy o svůj život se poté stále zdržoval doma. Stěžovatel viděl spoustu lidí, kteří nezaplatili a jejich ženy a děti byly ohrožovány. Sám se cítil ohrožen, neboť nebyl schopen se zdržovat doma a chodil na pivo. Příslušníci GIA otce stěžovatel kontaktovali dopisem, uvedli v něm asi toto: „jsme islamisté, zaplaťte nám peníze nebo budete mít problémy." Takové dopisy dostávají lidé, kteří mají peníze, někteří z nich to řešili odjezdem do vzdálených měst, kde je nikdo nezná. Stěžovatel nechtěl opustit své město, ze strachu o život však nakonec opustil Alžírsko. Stěžovatel upřesnil, že dopis zmíněný v žádosti o azyl dostal jeho otec, někdo zaklepal na dveře a dopis ležel na prahu, způsob jeho zabalení symbolizuje smrt. Stěžovatel poté omezil vycházení, ale nemohl a nechtěl dále žít jen doma, byl zvyklý se pohybovat po městě. Otec žalobci řekl, že nechce platit, stěžovatel věděl, že by měl problémy, a proto odjel. Na dotaz, proč se neobrátil na policii, stěžovatel uvedl, že se v těchto případech policie nekontaktuje, protože kdyby se GIA dozvěděla, že by kdokoliv kontaktoval policii, měl by velké problémy. V případě návratu se stěžovatel obává teroristů, jiné problémy v zemi původu neměl.

Nato vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 25. 9. 2003, č. j. OAM-1260/LE-11-VL02-2002, kterým neudělil stěžovateli azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 12. 10. 2005, a současně na stěžovatele nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Rozsudkem ze dne 4. 3. 2005, č. j. 14 Az 441/2003 - 25, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Tento rozsudek Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele rozsudkem ze dne 28. 4. 2006, č. j. 4 Azs 324/2005 - 57, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 5. 2. 2007, č. j. 16 Az 8/2006 - 35, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2003, č. j. OAM-1260/LE-11-VL02-2002, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud současně uložil žalovanému zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalovaný, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 – 60, zamítl.

Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 3. 2009 Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný vycházel ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2002, vydané Úřadem pro demokracii, lidská práva a práci Ministerstva zahraničí USA dne 31. 3. 2003, z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 20. 6. 2001, č. j. 122204/2001–LP, a z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 6. 2003, č. j. 120419/2003–LP, jejichž obsah je uveden již v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2006, č. j. 4 Azs 324/2005 - 57, a ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 – 60, a na něž zdejší soud pro stručnost odkazuje. Z tohoto protokolu se především podává, že žalovaný rozšířil podklady pro vydání rozhodnutí o aktuální informace o Alžírsku z databáze ČTK a zejména o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 2. 2009, č. j. 91627/2009-LPTP. Podle posledně zmíněné zprávy je současná bezpečnostní situace relativně stabilizovaná. V hlavním městě Alžíru nedošlo k útoku již 13 měsíců. Nejnebezpečnější situace je v Kabýlii kolem Tizi Ouzou – i tam ale

není zaznamenán větší útok již 7 měsíců. GIA v takové podobě jako byla známa v 90. letech již neexistuje – počet jejích bojovníků dnes nepřesahuje 100. Rovněž geograficky je její činnost velmi omezená – působí pouze v přímém okolí horského masivu Chrea. Jejím dědicem se od září 2006 stala „*Organizace Al-Kajdá Islámského Maghrebu*“ (AQIM). Ta ovšem neterorizuje domorodé obyvatelstvo – útočí na zástupce státu (policii, vojsko, politiky) a cizí zájmy v zemi (k posledním útokům došlo v horách Kabýlie). Svoji činnost rozšířila i do Mali, Nigeru, Mauretánie a Maroka. Známá je například nepočetná organizace jménem „*Ochránci salafistické výzvy*“ – ta je ale již mnoho let nečinná. Ozbrojené složky sice zaznamenaly v boji proti terorismu řadu dílčích úspěchů (například relativně klidná situace v Alžíru), nikdy se jim ale nepodařilo činnost AQIM eliminovat. Podle názoru Zastupitelského úřadu České republiky v Alžíru nemůže být v ohrožení člověk, jehož otec odmítl zaplatit v roce 2002 jakýsi poplatek GIA a jehož otci bylo GIA kvůli tomu vyhrožováno, respektive je jeho ohrožení minimální a to i přímo ve městě Blida. Ohrožený člověk má možnost obrátit se na bezpečnostní složky se žádostí o ochranu. Zda mu byla poskytnuta není známo (pravděpodobně ano, pokud by šlo o známou, dobře situovanou či významnou osobu). V zemi rovněž existují soukromé ochranné agentury. Občan v každém případě může řešit tyto problémy přestěhováním do jiné části země.

V protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 3. 2009 stěžovatel dále uvedl, že člověk může být v centru města napaden kýmkoliv, členové GIA jsou lidé z ulice, nepříliš inteligentní, mohou klidně někoho podřezat. Má strach se vrátit do Alžírska. Jeho rodiče, kteří bydlí v Blidě, uvažují o tom, že v Alžírsku prodají svůj sklad a přestěhují se spolu s ním jinam do Alžírska.

Krajský soud v průběhu soudního řízení doplnil dokazovaní o Informaci OAMP Ministerstva vnitra o Islámské ozbrojené skupině ze dne 8. 1. 2010, a další čtyři internetové zprávy o aktuálním dění v Alžírsku. Z prvně zmíněné informace se zjišťuje, že GIA vznikla v roce 1992 a stala se mezi islamistickými uskupeními dominantní a nejradikálnější. Jejími členy byli mladí radikální bojovníci nespokojení s politickými poměry, někteří bývalí členové a představitelé Islámské fronty spásy (FIS), úředně rozpuštěné počátkem února 1992, a zhruba 2800 radikálních alžírských mudžahedínů, tzv. „Afghánců“, kteří se vrátili po skončení války v Afghánistánu, ale i různé obyčejné kriminální síly. Vycházejíce původně ze snahy o získání politické moci navazující na volební úspěchy FIS s převládnutím fundamentalistického proudu především od roku 1994, se GIA stále více přikláněla k principům salafistické interpretace sunnitského islámu hlásajícího návrat k původnímu, tzv. západními idejemi nezkaženému islámu. Jejím cílem bylo svržení alžírského režimu považovaného za „bezbožný“ a nastolení islámského státu založeného na principech důsledného uplatňování islámského práva šariá, tedy důsledná islamizace společnosti. Při naplňování svého proklamovaného cíle rozpoutala GIA v devadesátých letech dvacátého století vlnu násilí a teroru proti představitelům státu, dalším alžírským islamistickým organizacím a skupinám i civilistům. V roce 1994 GIA rozšířila své operace i do Evropy a stále mimo jiné za únosem letadla společnosti Air France v prosinci 1994 a dalšími násilnými akcemi na francouzském území v následujících letech. Terčem GIA se stali především příslušníci armády a bezpečnostních složek, dále představitelé státní moci, státní úředníci, intelektuálové, spisovatelé a novináři (především francouzsky píšící), cizinci, příslušnící jiných náboženství (židé, křesťané), osoby považované za kolaboranty

s režimem nebo prosazovatele sekulárních či západních kulturních hodnot a idejí považované z jakýchkoliv důvodů za odpůrce GIA. Cílem útoků byly také pracující ženy či ženy nedodržující fundamentalistická islámská pravidla pro oblékání nebo ženy a děti příslušníků armády. V rámci ozbrojeného boje GIA proti méně radikálním islamistickým uskupením jako například Armádě islámské spásy, ozbrojenému křídlu FIS, teroristických útoků proti policejním a četnickým stanicím či kasárnám či v rámci individuálních útoků kriminálního charakteru nebo zastrašovací kampaní byli také terčem násilí často civilisté. V důsledku stupňujícího se tlaku alžírských bezpečnostních orgánů, vnitřních názorových rozporů a odchodu některých členů v minulých letech do nově vzniknuvší organizace Al-Káida v islámském Maghrebu či Salafistické skupiny pro kázání a boj (GSCP) a ztráty podpory alžírského obyvatelstva kvůli útokům na obyčejné alžírské civilisty má současná GIA podobu maximálně stovky bojovníků, jejichž operační prostor je velmi omezen na okolí horského masivu Chrea, přičemž někteří hovoří o jejím praktickém zániku.

Z internetových zpráv doložených žalobcem se podává, že nejméně deset teroristů bylo ozbrojenými složkami zabito v regionu M´sila asi 250 km jižně od Alžírska a v té samé oblasti byli zabiti také čtyři teroristé v noci ze 17. na 18. prosince (viz zpráva ze 10. 1. 2010 z 12:33, eenahar), že podle slov generálního prokurátora není známo místo pobytu alžírského teroristy El Para, který měl stanout před soudem (viz http://www.city-dz.com/terr oriste-algerien-ou-est-donc-passe-el-para, tisk 11. 1. 2010, 1. strana zprávy), třetí zpráva pojednává o odkazu na video GSPC „Připojte se ke karavaně“, v němž hovoří o nedostatku členů ve svých řadách a poukázala na utrpení alžírského lidu v průběhu koloniální nadvlády, a uvedla, že přebírá výroky vůdců Al-Kaida o prosazení džihádu (viz zpráva z 4. 1. 2010, Par: Samer Riadh/ Zineb A.), poslední zpráva popisuje hledání teroristické buňky, z níž bylo devět lidí zajištěno a dalších sedmnáct je hledaných, z nichž o jedné osobě se říká, že je skutečně nebezpečná (viz zpráva z 5. 1. 2010, Par: Nouara Bachouche/ Hakim Benyahia).

Na základě takto zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě předesílá, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec

s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci zdůrazňuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 5. 2. 2007, č. j. 16 Az 8/2006 – 35, vyslovil pro žalovaného závazný právní názor aprobovaný Nejvyšším správním soudem, že dojde-li k závěru o tom, že stěžovateli nelze udělit azyl, bude muset tento svůj závěr náležitě odůvodnit zejména v tom směru, proč jsou nově zjištěné skutečnosti natolik zásadní, že již z dosavadního skutkového stavu nelze vycházet, včetně detailního popisu skutkových odlišností, které jej k názoru odchylnému od stanoviska krajského soudu (a Nejvyššího správního soudu) vedly.

V projednávaném případě, jak je patrné z rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem a Nejvyššího správního soudu, byla při rozhodování o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu stěžejní existence odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu, které směřovalo vůči stěžovateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny a jež vycházelo od teroristické skupiny GIA. Správní orgán považoval na základě shora uvedeného závazného právního názoru za dostatečný podklad pro závěr o tom, že stěžovateli již nehrozí pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu, a proto mu azyl podle § 12 zákona o azylu neudělil, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 2. 2009, č. j. 91627/2009-LPTP. Krajský soud se s názorem správního orgánu poté, co v rámci soudního řízení doplnil dokazování zejména o Informaci OAMP Ministerstva vnitra o Islámské ozbrojené skupině ze dne 8. 1. 2010, ztotožnil. S názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí a k věci uvádí, že *„pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68). Přitom *informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné* (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81). Nejvyšší správní soud je v nyní posuzované věci toho názoru, že požadavky kladené citovanými rozhodnutími jak na zjištění skutkového stavu, tak na informace o zemi původu byly splněny.

Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že v azylových věcech je třeba v případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu

aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti“: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).

Za dané situace ze zpráv, z nichž krajský soud vycházel, zřetelně vyplývá, že aktivita Islámské ozbrojené skupiny (známá pod francouzskou zkratkou GIA) nedosahuje takové intenzity jako v době, kdy stěžovatel opustil Alžírsko. Ba naopak, některé zprávy hovoří o jejím praktickém zániku (VRIENS, L., „Islámská ozbrojená skupina“, U.S. Council For Foreign Relations, 27. 5. 2009, citováno podle Informace OAMP Ministerstva vnitra o Islámské ozbrojené skupině ze dne 8. 1. 2010, strana 3, poznámka pod čarou č. 6), minimálně však o jejím velkém oslabení, a to jak do počtu členů (maximálně sto bojovníků), tak rovněž do územního působení (pouze okolí horského masivu Chrea). Potlačení existence této teroristické skupiny je způsobeno jednak odchodem jejích členů do organizace Al-Kaida v islámském Maghrebu (AQIM) či Salafistické skupiny pro kázání a boj (GSCP, která se s AQIM spojila v září 2006) a jednak ztrátou podpory alžírského obyvatelstva kvůli útokům na běžné občany. Je rovněž zřejmé, že alžírské ozbrojené složky cíleně potírají nejen činnost GIA, ale i v současné době aktivnější organizace AQIM, jak potvrzují také stěžovatelem doložené internetové zprávy. Avšak i počet členů AQIM v Alžírsku je v řádu několika stovek [viz „Zprávy jednotlivých zemí o terorismu 2008“ z dubna 2009, United States Department of State Publication Office of the Coordinator for Counterterrorism, s. 322 – 323, www.cfr.org, nebo HANSEN, A., VRIENS, L., Al-Qaeda in the Islamic Maghreb (AQIM) or L'Organisation Al-Qaïda au Maghreb Islamique (Formerly Salafist Group for Preaching and Combat or Groupe Salafiste pour la Prédication et le Combat], U.S. Council For Foreign Relations, 21. 7. 2009), přičemž působí zejména v oblasti Sahelu a jejich útoky (poslední útok podle Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 2. 2009, č. j. 91627/2009-LPTP, byl v hlavním městě Alžíru zaznamenán před 13 měsíci, v nejnebezpečnější oblasti před 7 měsíci) směřují proti státním orgánům nebo zahraničním subjektům, nikoli občanům Alžírska. Z těchto zpráv je tedy nepochybné, že se situace v Alžíru ohledně teroristické skupiny GIA natolik změnila, že obává-li se stěžovatel útoku z její strany proto, že jeho otec neuhradil na základě vyzývacího dopisu poplatek této ozbrojené skupině, není tato obava natolik závažná, a tedy azylově relevantní, aby ji bylo lze hodnotit jako odůvodněný strach z pronásledování, a proto stěžovateli udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

V tomto ohledu lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž dojde-li k takové změně situace, že tvrzená perzekuce nehrozí, odpadá v takovém případě i potřeba mezinárodní ochrany formou azylu (srov. rozsudek ze dne 24. 11. 2005, č. j. 4 Azs 76/2005 – 73). Na obdobném základě stojí rovněž Směrnice č. 2084/03/ES

o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu (dále jen „kvalifikační směrnice“), neboť podle čl. 4 odst. 4 *„skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení újmy se již nebude opakovat.“*

Nelze ani přehlédnout, jak správně konstatoval krajský soud, že stěžovatel měl možnost přesídlení v rámci Alžírska. Institut „možnosti vnitřní ochrany“ má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, publikovaný pod č. 1551/2008 Sb. NSS, a rozsudek č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, oba dostupné na www.nssoud.cz), v § 2 odst. 8 *in fine* zákona o azylu a v čl. 8 kvalifikační směrnice.

Podle čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice mohou v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu členské státy dospět k závěru, že určitý žadatel nepotřebuje mezinárodní ochranu, pokud se v části země původu nevyskytují žádné případy odůvodněných obav z pronásledování ani reálné nebezpečí způsobení vážné újmy a lze rozumně očekávat, že žadatel bude v dotyčné části země pobývat. Odst. 2 zní: při posuzování otázky, zda je situace v části země původu v souladu s odstavcem 1, přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele. V odstavci 3 je uvedeno, že odstavec 1 lze použít bez ohledu na existenci technických překážek návratu do země původu.

V rámci hodnocení vnitřního přesídlení (někdy také označovaném jako „vnitřní útěk“ či „vnitřní ochrana“) definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, čtyřstupňový test: *Při posuzování možnosti vnitřní ochrany [§ 2 odst. 8 in fine zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES)] je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.* Aplikujeme-li tento test na konkrétní situaci stěžovateli, dospívá zdejší soud k závěru, že na všechny otázky zmíněného testu lze odpovědět kladně. Stěžovatel totiž sám správnímu orgánu sdělil, že jeho rodiče uvažují nad tím, že by se spolu s ním přestěhovali do jiného města v Alžíru, a že někteří obyvatelé Blidy, jimž GIA vyhrožovala podobným způsobem jako stěžovateli a jeho rodině, řešili své problémy přesídlením do měst Oranu či Konstantinu, kde jejich problémy pominuly, neboť je v uvedených městech nikdo neznal, a tedy ani nekontaktoval. Z toho po posouzení osobních poměrů stěžovatele a situace v Alžíru vyplývá, že jiná část země je pro stěžovatele dostupná (bod 1 testu), přesun do jiné části Alžíru je účinným řešením jeho problému (bod 2 testu), nehrozí mu nedobrovolné navrácení do města Blida (bod 3 testu), v němž před opuštěním země původu pobýval, a ochrana v jiné části země (stěžovatelem uvedená města Oran, Konstantin či hlavní město Alžír) splňuje minimální standardy ochrany lidských

práv (bod 4 testu). Nejvyšší správní soud chápe, že se stěžovatel nechce stěhovat do jiného města v Alžírsku, ale v situaci, kdy požádal o azyl a z toho důvodu byl nucen se přesunout se do České republiky, se nejeví přesun v rámci Alžírska jako obtížnější způsob ochrany před případnými nepříjemnostmi v zemi původu.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že správní orgán dospěl k nesprávnému závěru, že mu v případě aktuálního návratu do země původu nehrozí reálně žádná vážná újma upravená v § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť v Alžírsku probíhá i nadále ozbrojený konflikt, a jeho vycestování by bylo tedy v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pro zkoumání „důvodnosti obav, že cizinec utrpí závažnou újmu“ aplikuje Nejvyšší správní soud test „reálného nebezpečí“. *„Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. (...) ve vztahu k hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu.*“ Přestože je test „reálného nebezpečí“ vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“ [ten se použije pro zkoumání „odůvodněnosti strachu z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu], i tak nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).

Pokud jde o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodu vyhrůžek ze strany teroristické skupiny GIA, Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou *a maiori ad minus* konstatuje, že pokud stěžovatel neprokázal existenci pronásledování, jež obsahuje jednání nižší intenzity než vážná újma, je z povahy věci jasné, že stěžovateli nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, která má oporu v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; přes drobné odlišnosti, které nejsou v projednávaném případě směrodatné). Stěžovateli jednoznačně nehrozí z tohoto důvodu ani uložení ani vykonání trestu smrti ani poprava ze strany nestátních původců pronásledování [§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu].

Stěžovatel spatřoval skutečné nebezpečí vážné újmy především v trvajícím ozbrojeném konfliktu na území Alžírska podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, který však nijak blíže nespecifikoval. V souvislosti s hodnocením skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu stanovil Nejvyšší správní soud, že *pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem jakož i žalovaným po posouzení relevantních zpráv o situaci v Alžírsku dospěl k závěru, že není splněna první podmínka shora uvedeného třístupňového testu, tj. že v Alžírsku neprobíhá ozbrojený konflikt. Zdejší soud v žádném případě nepopírá, že se v Alžírsku odehrávají boje mezi alžírskými vládními silami a teroristy sdruženými převážně v organizaci AQIM, avšak na straně druhé nelze vyslovit, že by potírání činnosti teroristických organizací v rámci boji Alžírska proti terorismu nebo izolované, násilné a sporadické činy teroristických organizací směřující vůči státním orgánům a zahraničním subjektům dosahovaly intenzity alespoň dolní hranice vnitřního ozbrojeného konfliktu, jak je definován například v Dodatkovém protokolu k Ženevským úmluvám z roku 1949 o ochraně obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (publ. pod č. 168/1991 Sb.) nebo jak jej vymezil Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii ve věci Tadić [*Prosecutor v. Duško Tadić*, Case No. IT-94-1-AR72, Appeals Chamber, Decision on the Defence Motion for Interlocutory Appeal on Jurisdiction ze dne 2. 10. 1995, bod 70 (rozhodnutí dostupné na http://www.icty.org/)] (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo KOSAŘ. D., MOLEK. P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H., Zákon o azylu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 187 – 193). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovateli hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Pokud jde § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle nějž se za vážnou újmu pro účely definice doplňkové ochrany považuje situace, „*pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“, Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsah tohoto ustanovení se vztahuje pouze na případy, kdy by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, a došlo by tak k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jinými slovy, jedná se o situace, kdy je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu, tj. k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dojde až po návratu do země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65,

nebo KOSAŘ. D., MOLEK. P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H., Zákon o azylu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 193 – 198). Stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení netvrdil, že by mu byl v Alžíru znemožněn rodinný život. Stěžovatel však v průběhu správního řízení uváděl, že byl jeho soukromý život omezen kvůli obavám z násilí ze strany GIA, pro něž nemohl chodit na pivo, a byl proto nucen se zdržovat doma. Spatřoval-li v tomto omezení soukromého života, nelze jej hodnotit jako natolik závažné, aby bylo možno vyslovit, že se jedná o takové porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které by spustilo exteritoriální účinek tohoto článku. Nejvyšší správní soud proto ve shodě se žalovaným i krajským soudem nedospěl k závěru, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalovaným citovaná část rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001 - 21, „*I v moderních, nesporně demokratických státech s vysokou úrovní právní kultury se v poslední době stávají zcela anonymní, nevinní a apolitičtí občané (bez zřetele na jejich náboženství, sociální původ, národnost, politické přesvědčení atd.) cílem masových ozbrojených útoků náboženských nebo politických extremistů a právem se mohou v některých zemích či oblastech cítit ohroženi. Tento fakt je ovšem prakticky pojmovým znakem terorismu jako násilného a ozbrojeného projevu politického a náboženského extremismu. Takový stav ale není azylově významným ‚pronásledováním'.*“ , s kterou se krajský soud ztotožnil, již dnes vzhledem ke znění čl. 6 Kvalifikační směrnice a § 2 odst. 8 zákona o azylu neobstojí, neboť původcem pronásledování nemusí být pouze stát, strany či organizace ovládající stát nebo podstatnou část území, nýbrž i nestátní původci pronásledování (jako například teroristé, rodinní příslušníci, náboženští extrémisté; srov. KOSAŘ. D., MOLEK. P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H., Zákon o azylu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 27 – 36, nebo rovněž KLEČKOVÁ, R.: Článek 1F Úmluvy o právním postavení uprchlíků a terorismus. Správní právo, č. 6/2005, str. 352–368).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v rozhodnutí krajského soudu neshledal namítaná pochybení, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu